

La maledicció de l'araucària

Julián Arribas

B

Edicions del Bullent

Capítol 0

les huit i mitja del matí Ovidi isqué de casa a tota pressa. El sol ja es deixava veure per darrere de la serra i les boires de l'albada es desfeien indefenses davant el suau vent de llevant. La llum ja havia pintat de blau el negre de la nit, els núvols s'havien tenyit de blanc i la vall resplendia amb tonalitats verdoses sota un sol que acoloria el món amb mà d'artista. El vent, però, no tenia color. «De quin color és el vent?», es preguntà Ovidi, mentre corria cap a la porta de la tanca que protegia la casa i la mitja fanecada de jardí. «El sol ho pinta tot, llevat del vent».

Una bandada d'agrons travessava l'horitzó en busca de la llar que havia abandonat al principi de la tardor. Amb el sol darrere d'ells, semblaven negres, però Ovidi sabia que no ho eren, perquè una vegada, tres o quatre anys arrere, en trobà un al costat del riu. Estava espanyadíssim, l'agró, però l'esgotament li impedí la fugida. Ovidi el va agafar emocionat, el dugué a casa i el va cuidar fins que l'au recuperà les forces. Potser fóra un d'aquells que ara creuaven l'horitzó. «Em recordarà?».

es preguntà mentre corria cap a la porta. «Si les aus poden recordar on tenen la casa d'estiu, perquè Blanqueta no ha de recordar-me? Sí, segur que se'n recorda».

Ovidi saludà la bandada i cregué veure que l'agró més endarrerit dibuixava un tirabuixó en l'aire: espiral i planatge lateral amb doble volantí. Ni el més experimentat dels pilots hauria pogut realitzar una acrobàcia com aquella. «M'haurà vist?», es preguntà. «Segur que sí. Si les aus són capaces d'albirar l'aliment des d'allà dalt, com no ha de poder veure'm?».

Des del mig del jardí veié una silueta que s'acostava cap a la porta. Estava enfosquida pel contrallum i avançava capbaixa.

—Els dissabtes no passa el carter! —crijà sa mare des de la cuina.

Ovidi augmentà la freqüència de les camallades. Qualsevol que l'haguera vist hauria cregut que el perseguia el dimoni mateix, però si es fixara en la cara i contemplara el somriure, comprendria a l'instant que no hi havia cap ésser maligne darrere d'ell, sinó que era la il·lusió de trobar una postal en la bústia l'única causa de la pressa que tenia.

Feia quatre dies que Roser, la seua germana, se n'havia anat d'excursió. Aquell any, el mestre havia organitzat per primera vegada un viatge d'estudis ecològic. Explicà als alumnes que gaudirien més amb activitats a l'aire lliure que visitant museus i fent el gamberro per les nits, però la veritat és que ja estava fart d'haver de passar-se les nits en vetla buscant alumnes com qui busca desesperadament un fill perdut. Altres anys

havia organitzat el viatge de fi de curs a llocs tan bells com Roma, París o Sevilla. Fins i tot, una vegada, l'any que s'estrenà com a mestre, dugué els alumnes a Hong Kong, perquè cregué que pagaria la pena gastar-se un poc més de diners i conèixer *in situ* la cultura mandarina, ja que havia impartit xinès com a assignatura optativa. Però s'equivocà. Els alumnes es van passar els onze dies de viatge buscant discoteques i tastant els diferents licors del país. De manera que per a aquesta ocasió elegí un viatge campestre. Muntà un campament als Pirineus i organitzà diverses activitats de muntanya: marxas, tirolina, passeigs en barca, curses d'orientació i activitats de supervivència. El dia que Roser se n'anà d'excursió, li digué a Ovidi que, com que el campament base estaria prop de França, passarien al país veí i li enviaria una postal perquè retallara el segell i l'incloguera en la col·lecció. Des d'aleshores que Ovidi mirava la bústia tots els dies, a pesar que sabia que el carter sols passava els dimarts i dijous. Alguna vegada ho feia els dilluns, però, per descomptat, mai no repartia el correu els dissabtes. Així i tot, Ovidi mirava la bústia tots els dies perquè, tal com li digué Roser el dia que trobà Blanqueta, hom mai no ha de perdre l'esperança. De fet, si haguera fet cas a sa mare quan li va dir que l'agró no sobreviuria, l'hauria abandonat a la sort i s'hauria mort. Sort que li va fer cas a Roser.

Una cornella cuclejà des d'una araucària i Ovidi desvià la mirada. Fou aleshores quan veié que la Lluna encara estava en un cantonet del cel, just en el mateix lloc en què ell la dibuixava en la llibreta. Si el sol haguera

estat un poc més cap a l'esquerra, en l'altre cantonet del cel, el paisatge seria quasi idèntic al que havia dibuixat en la primera pàgina. Per a ser completament idèntic, els núvols haurien de ser blaus. «És clar!», exclamà. «Ara ho comprenc tot. El vent arrossega els núvols cap a la Lluna perquè se'ls menge. Per això la Lluna és blanca». Ovidi amplià el somriure fins a ensenyar els queixals.

Per fi aplegà a la bústia. Només li havia costat uns segons saltar els escalons d'un bot, travessar el jardí i arribar a la porta, però li semblà una eternitat. Si algú li preguntara, juraria que, creuar el jardí, costava mig matí.

La bústia estava buida, més buida que mai. Aleshores, alçà la mirada creient que Roser eixiria del bosc, a l'altra banda del camí, amb els braços oberts, així que esperà un moment fins que va perdre la paciència. L'espera durà uns segons només, però a ell li semblà eterna. Roser mai no esperava tant de temps per a eixir de l'amagatall. De vegades apareixia per darrere, de sobte, i l'alçava enlaire. Altres vegades, xiulava des de lluny fins que Ovidi la descobria amagada a la gatzoneta darrere d'un tronc, però mai no esperava més d'uns segons. Definitivament, Roser no estava. L'única cosa que hi havia a l'altra banda del camí era un bosc tan vast com els quatre dies que faltaven perquè Roser tornara del viatge i la silueta d'un home que, ara que estava més prop, semblava que duia una pesada ombra damunt que l'obligava a acatxar el cap.

—Els dissabtes no passa el carter —crià sa mare de nou.

La Lluna continuava engolint-se els núvols que el vent li oferia i la bandada d'agrons s'havia perdut més enllà de l'horitzó. Ovidi, sense postal i sense germana, tornà a casa i trobà sa mare omplint la rentadora de roba. Tan bon punt creuà la porta, sa mare el va veure de reüll.

–Què et passa? Et veig disgustat –digué sa mare–. Ja t'he dit que el carter no passa els dissabtes. Oblida't per uns dies de la teua germana i fes alguna cosa de profit.

–Almenys, he resolt l'enigma –digué Ovidi resignat.

–L'enigma? La teua germana t'ompli el cap de paraules amb eixos llibres tan estranys que et llig. Serà millor que oblides eixes històries i que llegisques llibres adequats a la teua edat. Ja li faré una escolteta a Roser, quan torne del viatge.

–Quants dies falten? –preguntà Ovidi.

–Quatre.

–Quatre? Potser aleshores la Lluna siga verda.

–Verda? Verda posaré jo la teua germana tan bon punt creue la porta –digué sa mare–. Què vol dir això que la Lluna serà verda? Quina història t'ha contat Roser?

–Roser mai no m'ha contat cap història de la Lluna, sinó que eixe és precisament l'enigma que he descobert –explicà Ovidi–. El vent li du núvols perquè se'l menje. Per això és blanca. Si en compte de menjar núvols menjara vent, mai no la veuríem, perquè el vent no té color. En eixe cas, la Lluna seria invisible, com el vent, que és molt llest i no té color perquè la Lluna no se'l menje, comprens? Algun dia la Lluna es menjara

els arbres i, aleshores, serà verda, però mentre el vent li duga núvols per a menjar, no s'alimentarà de cap altra cosa, perquè deuen estar tan bons com el cotó de sucre que venen a la fira. Per cert, he vist Blanqueta i m'ha saludat.

–Caram! Sí que has aprofitat el minut que has estat fora. I no has vist res més, a banda d'una Lluna famolenca, un vent que segresta núvols i una au que saluda amb l'ala?

–Sí, un policia que ve pel camí. Ja sé que no és el papà, perquè per a vindre des d'Amèrica s'ha de fer en vaixell o en avió i ací no hi ha ni port ni aeroport. A més, quan et va dir que ja no t'estimava i que s'havia enamorat d'una altra, tu li vas dir que el mataries si el tornaves a veure. Però la veritat és que va vestit com ell: tot de blau, amb gorra, corbata i pistola.

La mare d'Ovidi s'espantà com si una ànima en pena li haguera revelat la data de la seua mort.

–Fill, com saps tu tot això? Mai no t'he parlat malament de ton pare. Ni a tu, ni a la teua germana.

–Però des de la meua habitació se sent tot el que li contes a la tia en la cuina –explicà Ovidi–, per això sé que no és el papà, ja que no crec que estiga tan boig com per a vindre perquè el mates.

–Quin trampós estàs fet! –exclamà sa mare, i Ovidi somrigué vilment.

–És veritat que eixa dona que va entabanar el papà sols volia els diners que li van eixir en la loteria?

Abans que sa mare poguera contestar, la qual cosa hauria fet fora de si, sonà el timbre.

–Deu ser la nova serventa –suposà la mare–. Li vaig dir que vinguera a les nou en punt.

Ovidi aguaità per la finestra i mogué el cap d'esquerra a dreta.

–És el policia, mamà –digué el xiquet–. De major vull ser policia.

La mare arrufà les celles. Es llevà el davantal i isqué al jardí intentant controlar els nervis. En un dir ai repassà totes les causes que poden dur un policia a un domicili: multes, pèrdua de carnets, robatoris, segrests... fins i tot, un malentés. Potser l'home voldria fer un preguntat per esbrinar alguna cosa sobre algun veí, o potser el seu marit n'haguera fet una de l'alçària d'un campanar allà a l'altre costat de l'Atlàntic, vés a saber. Ovidi isqué darrere d'ella tot content, ja que estava segur que aquell home, amb el vestit que duia son pare l'última vegada que el va veure, els proposaria un nou enigma que sols Roser podria resoldre.

–Bon dia –digué la mare–. Desitja alguna cosa?

–És vosté la senyora Servet, Teresa Servet? –preguntà el policia amb un fil de veu.

Pel to de la veu, Teresa sabé que no es tractava de cap multa, ni de cap pèrdua de carnets, ni de cap cosa que seria una favada comparada amb els motius que tindria aquell home per a parlar-li d'aquella manera, dient allò que no volia dir. L'home mirava a terra i es rascava la molla del polze amb l'índex. Ovidi, però, buscava la Lluna, que no la trobava enlloc. La cornella de l'arau-cària cuclejà de nou i dues llàgrimes espesses creuaren les galtes de Teresa, obrint així el camí de totes les altres

que haurien de brollar d'aquells ulls, des d'aleshores es-morteïts, fins que el temps li assecara els llagrimals.

–La meua germana vindrà d'ací quatre dies –digué Ovidi.